

Torben Kuhlmann

A R M S T R O N G

Călătoria fantastică a unui șoricel pe Lună

Traducere din limba engleză de Lili Dănilescu

Ilustrații de Torben Kuhlmann

Catapulta spațială

Costumul spațial era bun, testul fusese de mare succes.

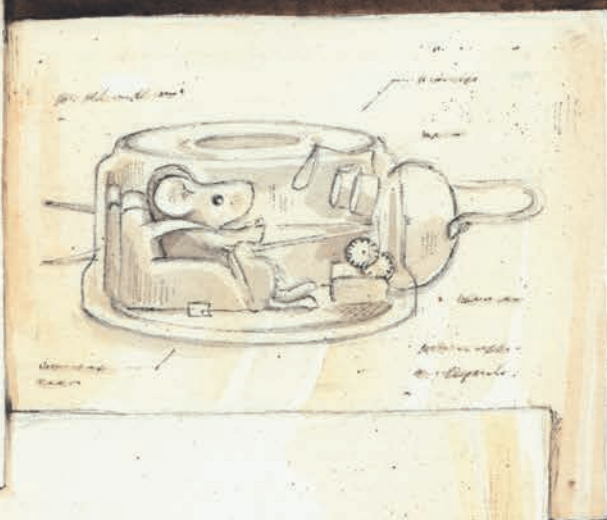
Șoricelul putea să respire la fel de bine în spațiu, ca și sub apă. Dar pentru peștișorul din acvariu testul probabil că fusese șocul vieții lui.

Următoarea misiune era mult mai complicată.

— Oare cum poate zbura cineva la o asemenea înălțime – să decoleze de pe Pământ și să zboare până la Lună? Cu balonul? Cu avionul?

Zile la rând, întrebarea aceasta nu-i dădu pace. Poate că ar funcționa cu o praștie mare? Sau cu un fel de catapultă? Mai făcu o schiță.

— Am nevoie de un recipient solid de metal. Și de multe benzi de cauciuc... sau așa ceva.

Își dădu seama că era mai simplu decât crezuse. Tot ce trebuia să facă era să adapteze un ceas deșteptător și să facă rost de o pereche de dresuri. Cât ai bate din palme își ocupă locul în interiorul noii sale capsule spațiale, pregătit pentru primul test de zbor.

Cu o smucitură rapidă, șoricelul trase dispozitivul de start. Boing! Dresurile elastice se întinseră la maxim și îl catapultară pe pilot și capsula sa spațială în înaltul cerului. Viteza era amețitoare. Accelerația îl înfundă cu totul, în scaun, pe șoricel.

— Zbooorrr! țipă el, deși nu avea nici cea mai mică idee în care parte era susul și în care josul.

Capsula spațială formă un semicerc larg pe deasupra coșurilor de pe acoperișuri. Dar, inevitabil, aceasta începu să piardă din forța dinamică.

— Oh, nu... M-am oprit din zbor? Cad la pământ! strigă șoricelul exasperat.

Cu un ultim efort, se aplecă în față și trase de o sfoară. Se auzi un vâjâit asurzitor și o pânză de culoare albă se deschise brusc în partea din spate a ceasului deșteptător, făcând plonjarea ceva mai lină.

Torben Kuhlmann

L I N D B E R G H

Povestea unui șoricel zburător

Traducere din limba engleză: Luminița Turcu

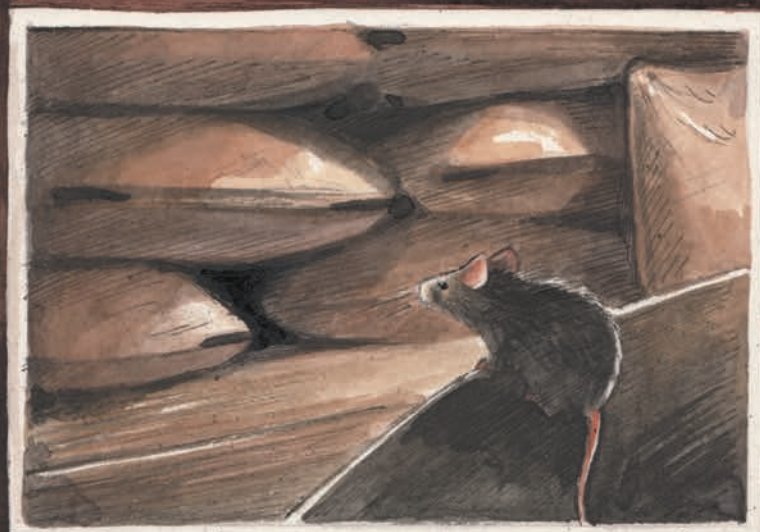
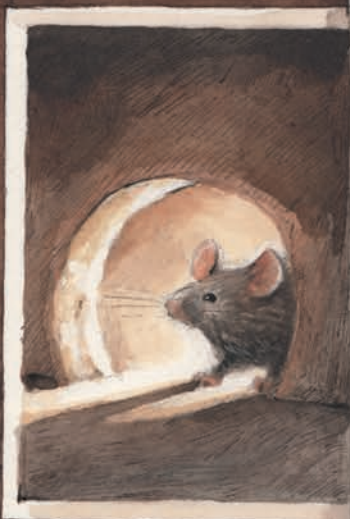
Ilustrații: Torben Kuhlmann

Povestea unui șoricel

Cu mulți ani în urmă, într-o țară de peste mări, trăia un șoarece iscoditor. Acest șoricel era atât de curios, încât se ascundea, uneori luni întregi, ca să citească din marile cărți scrise de oameni.

O dispariție nemaipomenită

Într-o zi, șoricelul se întoarse de la cărțile lui și observă că peste tot în jur era liniște. Prea multă liniște. Sutele de șoareci care altădată mișunau prin vechile cotloane ale orașului, ca să-și întâlnească prietenii și să ronțăie ceva, dispăruseră – pare-se că peste noapte!

Într-o vreme, o duceau bine prin locurile unde trăiau oamenii. Mâncarea lor era bună și din abundență, iar un șoricel putea cu ușurință să fure mâncare din bucătăriile lor – chiar și cu tot cu farfurii! Cel mai rău lucru la care se putea aștepta un șoarece lacom era să zbiere cineva la el sau să fie gonit cu o coadă de mătură! Dar acum, peste tot erau niște invenții mecanice ciudate, iar lumea oamenilor era periculoasă...

Mesaj dintr-o țară îndepărtată

Au trecut săptămâni fără ca vreun alt șoarece să apară. Când șoricelul s-a uitat prin ziare, a înțeles pe dată – capcanele acelea de coșmar erau de vină pentru exilul prietenilor săi. Dar unde se duseseră toți? Oare în America? Toți șoarecii știau povești despre acest loc îndepărtat. O statuie uriașă îi întâmpina pe toți cei care ajungeau aici, fie ei oameni sau șoareci.

Tobias Kuhlmann

ARMSTRONG

Călătoria fantastică a unui șoricel pe Lună

KAZEM EREN

Universitatea șoriceilor

Cling-cling! Sunetul scos de casa de marcat s-a auzit în toată librăria.

– Haideți, să mergem! a șuierat un șoricel care stătea pe un teanc de cărți.

O mulțime de șoriceii au scos capetele din locurile unde stăteau ascunși. Un băiețel care cumpăra o carte cu benzi desenate era atât de adâncit în conversație cu vânzătorul, încât nu a observat ce se petrecea în jurul lui. Era ocazia perfectă! Unul după celălalt, șoriceii au început să sară din spatele rafturilor, traversând în goană încăperea și dispărând într-o gaură de șoarece, în colțul cel mai îndepărtat al magazinului. După ce au escaladat pereții, șoriceii au ajuns, în sfârșit, la destinație.

În spatele rafturilor se afla Universitatea Șoriceilor. Acolo orice șoricel isteț putea învăța totul despre istoria șoriceilor: despre șoriceii care traversaseră lumea, și despre șoriceii care făcuseră mari descoperiri, dar și despre realizările oamenilor. Învățau, de exemplu, despre inventarea motorului cu aburi și a becului electric.

Cursurile erau ținute de un profesor în vârstă, cu blană gri-zonată și cu o mustață caraghioasă. Avea mai tot timpul o pipă în gură, pe care o scotea doar atunci când voia să spună ceva. După o zi lungă de prelegeri, se întorcea în camera lui de lucru și îi plăcea să petreacă o seară liniștită în fotoliul lui preferat. Pufăia din pipă și se întorcea cu gândul la vremurile frumoase de altădată. În tinerețe, profesorul avusese parte de multe aventuri pe drumul lui spre cunoaștere. Acum, trăia niște vremuri liniștite dar, după părerea lui, erau și cam plictisitoare.

